

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **A. L.**, nar. x
státní příslušnost Ruská federace
bytem x
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1643/3, Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 26. 4. 2018, č. j. MV-27792-4/SO-2018,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 28. 11. 2017, č. j. OAM-493-21/ZR-2014, jímž ministerstvo zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a udělilo mu výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

2. Ministerstvo dospělo k závěru, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Vyšlo přitom ze skutečnosti, že žalobce byl pravomocně odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 7 let rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 1 T 37/2013 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 2 To 88/2013 pro zločin loupeže podle § 173 odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, a přečin přechovávání omamné psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2 trestního zákoníku.
3. V případě prvního z uvedených skutků žalobce užil proti jinému násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví a značnou škodu. Žalobce se spolupachatelem vstoupili do prodejny zlatnictví maskování dámskými punčochami navlečenými na hlavách v úmyslu zmocnit se cizí věci. Žalobce fyzicky napadl poškozenou tak, že ji kopal a bil do hlavy, do hrudníku a do břicha, čímž jí způsobil otřes mozku, několik tržně zhmožděných ran na hlavě a podkožní krevní výrony na hlavě, horní končetině a zadní části hrudníku, zatímco spolupachatel vzal plata se zlatými náramky a řetízky, čímž způsobili škodu ve výši 2 597 860 Kč. Poškozená utrpěla v důsledku útoku těžkou posttraumatickou stresovou poruchu s následným omezením obvyklého způsobu života po dobu nejméně jednoho roku, s nutností medikamentózní a psychologické léčby. Z trestních rozsudků dále vyplývá, že žalobce sám vytipoval prodejnu zlatnictví a taky uskutečnil vlastní fyzické napadení poškozené, které se vyznačovalo výraznou brutalitou a surovostí. Druhý skutek spočíval v tom, že při zadržení policií bylo zjištěno, že žalobce neoprávněně přechovával pro vlastní potřebu psychotropní látku v množství větším než malém – 8,1245 g bílé krystalické látky se 71,8 % hmotnostního podílu metamfetaminu.
4. Závažné narušení veřejného pořádku ministerstvo spatřovalo v kombinaci následujících skutečností – žalobce při loupežném přepadení brutálním způsobem a bez ohledu na následky svého jednání napadl poškozenou, způsobil značnou výši škody a následně přechovával těž drogu. S ohledem na rozsah a razanci útoku proti poškozené lze takové jednání podle ministerstva hodnotit dokonce jako zvláště závažné narušování veřejného pořádku. V posuzované věci je podle ministerstva naplněna podmínka, že jednání žalobce představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti. Podle ministerstva nejsou vzhledem k celkovému chování žalobce dány záruky, že se nedopustí trestné činnosti i v budoucnu. Žalobce byl sice dne 22. 11. 2016 podmíněně propuštěn z výkonu trestu, ale zároveň mu byla stanovena zkušební doba do 22. 11. 2023. Teprve po uplynutí této doby bude možné konstatovat, zda se žalobce napravil.
5. Ministerstvo při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí vyšlo z následujících skutkových zjištění: Žalobci byl udělen trvalý pobyt v roce 2005, je svobodný, s bývalou družkou má syna narozeného v roce 2011, syn i bývalá družka jsou ukrajinské státní příslušnosti a žalobce s nimi nežije ve společné domácnosti. Na území ČR žije žalobcova matka a sestra na základě povolení k trvalému pobytu, obě jsou ruské státní příslušnosti. V ČR má žalobce dále adoptivního otce, který je občanem ČR. Přestože má žalobce na území silné rodinné vazby, ani ty nepřeváží nad negativními okolnostmi jednání žalobce s ohledem na jeho závažnost (zejména útok proti životu a zdraví jiné osoby provedený brutálním způsobem s dlouhodobými následky pro poškozenou). Ministerstvo poznamenalo, že žalobce ve svých vyjádřeních zdůrazňuje rodinné vazby, ale když surově kopal do hlavy poškozenou, zřejmě ho vůbec pocity oběti a jejích rodinných příslušníků

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

nezajímaly. Ministerstvo vyjádřilo také pochybnost o pozitivním výchovném vlivu na syna. Žalobce spáchal výše popsany trestný čin dne 25. 2. 2012, tedy zhruba rok po narození syna, rozsudek nabyl právní moci dne 19. 12. 2013, přičemž žalobce byl stíhán vazebně; z výkonu trestu byl propuštěn dne 22. 11. 2016. Je tedy zřejmé, že většinu života svého syna strávil ve výkonu trestu. Dále ministerstvo podotklo, že zrušení trvalého pobytu žalobci nezakazuje kontakt se synem ani dalšími osobami, k nimž má vazby, nebrání mu ani splácet dluhy.

6. Žalobce je v produktivním věku, má znalost jazyka země původu a jeho způsob obživy (žalobce uváděl kamionovou dopravu) není natolik specifický, aby se tímto způsobem nemohl živit mimo ČR. Další okolnosti, které by mohly znamenat nepřiměřenost dopadů rozhodnutí, žalobce neuvedl. Samotná délka pobytu za daných okolností nepřiměřenost způsobit nemůže, navíc část této doby strávil žalobce ve výkonu trestu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59 (bod 29), vyplývá, že míra integrace cizince do české společnosti je zcela irelevantní a nelze ji považovat za hodnou ochrany, pokud cizinec spáchá závažnou trestnou činnost, jako v tomto případě. Žalobce páchal trestnou činnost s vědomím, že tím může ohrozit svůj pobytový status a že jeho jednání může negativně zasáhnout do jeho rodinných vztahů. Ministerstvo uzavřelo, že i přes zjištěné rodinné vazby je zrušení trvalého pobytu přiměřené okolnostem posuzované věci, neboť veřejný zájem na zrušení povolení k trvalému pobytu převáží nad dopadem do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobci není zakázán další pobyt v ČR, je mu pouze odebráno nejvyšší pobytové oprávnění. Zrušení povolení k trvalému pobytu nebrání možnosti požádat o udělení nižšího pobytového oprávnění a nevylučuje vyhovění takové žádosti. Trvalý pobyt je oprávněním s nejvyššími výhodami, proto se protiprávní jednání cizince posuzuje přísněji. Závěrem ministerstvo dodalo, že zrušením trvalého pobytu nedojde ani k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), ani Úmluvy o právech dítěte, která předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné kontakty.
7. Žalovaná zamítla odvolání žalobce v záhlaví označeným rozhodnutím a ztotožnila se přitom se závěry ministerstva. Chování žalobce ve vězení, přijímání návštěv ve vězení, plnění zákonných povinností ani podmíněné propuštění nelze považovat za důvody, pro které by bylo možné odhlédnout od naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu, na závažnosti žalobcova protiprávního jednání se tím nic nemění. Žalovaná odkázala v této souvislosti na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 312/2016-59, podle kterého *„[s]kutečnost, že byl stěžovatel propuštěn na svobodu a jeho argument, že již nepředstavuje nebezpečí pro společnost, neboť je pod dohledem probačního úředníka a má uložen zákaz činnosti, není dle Nejvyššího správního soudu s ohledem na povahu jeho trestné činnosti relevantní. Opačný výklad by znamenal, že každým propuštěním cizince na svobodu (po vykonání částečného či celého trestu odnětí svobody) by automaticky pominulo nebezpečí narušení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců.“*
8. Z trestních rozsudků plyne, že žalobce páchal trestnou činnost úmyslně, spáchal dva trestné činy, o jejichž závažnosti svědčí druh a délka trestu, způsob spáchání a důsledky pro zdraví poškozené, dále výše škody i skutečnost, že žalobce spáchal čin ve spolupachatelství, přičemž měl na spáchání loupežného přepadení větší podíl. O závažnosti jeho jednání svědčí také spáchání dalšího trestného činu (přčinu přechovávání omamné a psychotropní látky) zhruba po roce od spáchání zločinu loupeže. Tvzení žalobce, že se dopustil trestné činnosti pouze jednou, je podle žalované nemístnou bagatelizací jeho

protiprávního chování. O aktuálnosti hrozby pro zájmy společnosti svědčí stanovení zkušební doby do 22. 11. 2023.

9. K hodnocení dopadů do rodinného a soukromého života žalovaná ve shodě s ministerstvem zdůraznila, že při páčání úmyslné trestné činnosti si žalobce musel být vědom důsledků svého jednání. Skutečnost, že důvodem loupežného přepadení byla žalobcova ziskuchtivost, nesvědčí o jeho dostatečné ekonomické integraci. Před vzetím do vazby byl žalobce bez pracovního poměru a bez trvalého zdroje příjmů. Po dobu vazby a výkonu trestu v délce 3 let a 7 měsíců si žalobce nemohl vytvářet hodnotné vazby na území ČR. K tvrzení o výkonu zaměstnání, které žalobce nedoložil, žalovaná uvedla, že žalobce byl z výkonu trestu propuštěn dne 22. 11. 2016, nemůže být tedy ještě dostatečně ekonomicky integrován. Z cizineckého informačního systému vyplývá, že na žalobci není nikdo pobytově závislý. Nezletilé dítě žije ve společné domácnosti se svou matkou, bývalou družkou žalobce. Zrušení trvalého pobytu neznámá zákaz pobytu na území ani zákaz styku s dítětem či ostatními příbuznými. Vztah žalobce k zemi původu není natolik vzdálený, aby tam nebyl schopen žít a obstarat si živobytí. Žalobce v Rusku strávil 17 let, tedy většinu svého života, a je v produktivním věku, který je faktorem zvyšujícím možnost zpětného začlenění do společnosti země původu.
10. K výsledku žalobce nebylo nutné přistoupit, neboť ministerstvo považovalo existenci rodinných a soukromých vazeb žalobce na území ČR za prokázanou (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30). Ministerstvo připustilo negativní dopad do žalobcova soukromého a rodinného života, neshledalo jej však nepřiměřeným. Podle žalované nelze na nepřiměřenost usuzovat ani vzhledem k rodinným vazbám, délce pobytu či případným problémům s integrací v zemi původu. Žalovaná se ztotožnila s důvody, pro které ministerstvo shledalo, že zájem na zrušení trvalého pobytu žalobce je silnější než zájem žalobce na zachování tohoto povolení. Pro srovnání žalovaná poukázala na již výše citovaný rozsudek č. j. 2 Azs 147/2016-30, ve kterém měl cizinec ještě intenzivnější rodinné vazby a i přes jejich existenci bylo jeho povolení k trvalému pobytu zrušeno. Žalovaná uzavřela, že je na žalobci, aby po zrušení povolení k trvalému pobytu našel takovou cestu, která by mu umožnila nějakou formu rodinného soužití. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Stěžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývající na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispoločenským jednáním o něj může přijít.“*

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

11. V žalobě žalobce namítl, že správní orgány nesprávně podřadily skutkový stav pod § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a nezákonně vyložily a aplikovaly pojem závažné narušení veřejného pořádku. Žalobce nepopírá, že v minulosti skutečně porušil veřejný pořádek. Za své jednání byl odsouzen. Je však třeba zohlednit další okolnosti – žalobce se nedopustil žádného jiného protiprávního jednání, k protiprávnímu jednání došlo již před značnou dobou, v roce 2016 byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu.
12. Sama skutečnost podmíněného propuštění dokazuje, že žalobce ve výkonu trestu svým chováním a plněním povinností prokázal polepšení a může se od něj očekávat, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

v budoucnu povede řádný život. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že lze až po uplynutí zkušební doby konstatovat, že se žalobce napravil. Nápravu dokládá již samotné podmíněné propuštění. Odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 34/2016-39, není přílehlavý, neboť tento rozsudek se týkal podmíněného odsouzení. Trest by měl sloužit k převýchově a opětovnému začlenění do společnosti, čehož žalobce s ohledem na pevné rodinné vazby a řádný život dosáhl. Nucené vycestování by vedlo k narušení jeho opětovného začlenění do společnosti.

13. Rovněž poměrně dlouhá doba od spáchání trestné činnosti svědčí o tom, že se v případě žalobce již nejedná o aktuální ohrožení veřejného pořádku. V této souvislosti žalobce odkázal na usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyložil pojem závažné narušení veřejného pořádku a kladl přitom důraz na aktuálnost ohrožení a zohlednění individuálních okolností. K aplikaci výhrady veřejného pořádku odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, který s odkazem na judikaturu Soudního dvora EU zdůraznil, že je třeba tuto výhradu vykládat restriktivně. Dále žalobce odkázal na čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice o volném pohybu“), podle které je možné výhradu veřejného pořádku použít, pokud cizinec představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
14. Žalobce je přesvědčen, že o jeho řádném životě svědčí jeho rodinný život. Během výkonu trestu byl žalobce svou rodinou pravidelně navštěvován. Po svém propuštění se o rodinu řádně stará, vykonává legitimní výdělečnou činnost a ze mzdy platí výživné a splácí dluh způsobený trestným činem. Právní mocí rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu by mu byla tato výdělečná činnost znemožněna. Žalobce se také v co nejvyšší míře podílí na výchově svého sedmiletého syna. Tyto skutečnosti doložil potvrzením zaměstnavatele, dopisy adoptivního otce a bývalé družky a výpisem návštěv ve věznici, které jsou součástí spisu, a nově také dalším dopisem bývalé družky.
15. Dále žalobce namítl, že správní orgány dospěly k nesprávnému závěru při posouzení přiměřenosti dopadu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce má v ČR silné rodinné vazby, žije zde jeho syn, matka i sestra (všichni na základě povolení k trvalému pobytu) a jeho adoptivní otec, který je občanem ČR. Rodina žalobce navštěvovala během výkonu trestu a žalobce správním orgánům doložil řadu dopisů, že si jeho rodina zrušení žalobcova pobytového oprávnění nepřejí a důvěřuje jeho nápravě. Žalobce se podílí na výchově a výživě svého syna. V ČR žije od roku 2005, zatímco v Rusku nemá žádné zázemí. V případě nuceného návratu by mu hrozilo povinné odvedení do armády a případně i následné zapojení do ozbrojeného konfliktu.
16. K argumentu žalované, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu neznamená zákaz pobytu na území ČR ani zákaz styku s jeho dítětem a ostatními příbuznými, žalobce namítá, že s ohledem na jeho záznam v trestním rejstříku by byla šance na umožnění tohoto styku velmi problematická. Došlo by k zpretrhání vazeb mezi otcem a synem.
17. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí má nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života i života jeho rodinných příslušníků, zejména syna a matky. I podle judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba zkoumat dopad na ostatní rodinné příslušníky. Žalobce také poukázal na požadavek na zohlednění nejlepšího zájmu

dítěte podle Úmluvy o právech dítěte. Odloučení žalobcova syna od svého otce jistě není v jeho nejlepším zájmu. Občasné návštěvy nemohou nahradit stálou péčí a výchovu. Možnost vycestování syna společně se žalobcem je těžko představitelná, neboť od svého narození žije pouze v ČR, má zde tedy rodinné a sociální vazby.

18. Správní orgány dále pochybily tím, že neprovedly výslech žalobce. Podle judikatury by měl být výslech k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí proveden (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81). Rozhodnutí správních orgánů jsou z tohoto důvodu v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, konkrétně se zásadou materiální pravdy.
19. Závěrem žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaná nevypořádala se všemi odvolacími námitkami, a to argumentací týkající se odkazu na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV ÚS 462/03, namítaným rozporům s Úmluvou, Úmluvou o právech dítěte a základními zásadami činnosti správních orgánů, konkrétně § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
20. V podání ze dne 27. 5. 2018 žalobce zdůraznil, že po propuštění z výkonu trestu nastoupil do zaměstnání, aby se mohl podílet na výchově syna a splácet dluhy. V Rusku se nemá kam vrátit a nemá tam žádné sociální vazby. Uvedl, že si je plně vědom své chyby, lituje jí a již nikdy ji nechce zopakovat.
21. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby a odkázala na napadené rozhodnutí a správní spis.

III. Jednání před soudem

22. Při jednání dne 27. 5. 2021 žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Zdůraznil, že pracuje na vedení řádného života a že za spáchání předmětného trestného činu byl již potrestán. Setrval na své námitce, že měl být proveden jeho výslech ke zjištění přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Žalovaná se k jednání nedostavila.
23. Soud při jednání provedl důkaz listinami, které žalobce připojil k žalobě – vyjádřením bývalé družky V. B. ze dne 23. 5. 2018 (podle které má syn se žalobcem pevný vztah, žalobce s ním jezdí na výlety, vozí ho na kroužky, přispívá na něj 2 500 Kč měsíčně, odnětí trvalého pobytu žalobci by nemělo na psychiku syna do budoucna dobrý vliv) a průběžnou zprávou probačního úředníka ze dne 11. 5. 2018 o průběhu dohledu od listopadu 2017 do května 2018 (podle které žalobce plní podmínky dohledu, splácí způsobenou škodu a riziko recidivy je sníženo s ohledem na stabilizovanou situaci a postoj žalobce). Byť se jedná se o listiny vyhotovené po vydání napadeného rozhodnutí, obsahově se přinejmenším částečně vztahují i k období před vydáním napadeného rozhodnutí.
24. Soud naopak neprovedl důkaz listinami předloženými žalobcem při jednání (zprávou probačního úředníka ze dne 20. 5. 2021, aktuálním čestným prohlášením V. B., výpisem z evidence rejstříků trestů ze dne 26. 5. 2021 a pracovní smlouvou), neboť se jednalo o listiny vztahující se ke skutečnostem nastalým až po vydání napadeného rozhodnutí, které správní orgán nemohl zohlednit (viz dále body 38 a 62).

IV. Posouzení žaloby soudem

25. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 30. 4. 2018, žaloba byla podána dne 30. 5. 2018), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

náležitosti na ni kladené. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

26. Žaloba není důvodná.
27. Soud nepřisvědčil námitce, podle které ministerstvo a žalovaná nesprávně podřadily skutkový stav pod § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a nezákonně vyložily a aplikovaly pojem závažné narušení veřejného pořádku.
28. Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění od 1. 1. 2009 ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, *„jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění“*. Při výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ ministerstvo správně vyšlo z čl. 27 směrnice o volném pohybu, neboť žalobce byl držitelem povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Ze spisu je zřejmé, že žalobcův adoptivní otec je občanem ČR (ostatní rodinní příslušníci mají občanství Ruska či Ukrajiny). V takovém případě je unijní právo použitelné nepřímou, na základě odkazu ve vnitrostátním právu, a je třeba respektovat volbu zákonodárce, který přiznal stejné výhody i rodinným příslušníkům občanů ČR, byť nikdy práva volného pohybu nevyužili (blíže viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, body 45 až 47, nebo rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 As 46/2013-55).
29. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice o volném pohybu platí, že *„[o]patření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“*
30. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že si byly vědomy povinnosti vykládat pojem závažné narušení veřejného pořádku v souladu se směrnicí o volném pohybu, neboť sice založily své úvahy na trestním odsouzení žalobce, samotné odsouzení však neoznačily za automatický důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, ale hodnotily naopak osobní jednání žalobce, závažnost trestných činů, jichž se žalobce dopustil, způsob jejich spáchání i aktuálnost ohrožení veřejného pořádku do budoucna.
31. Z hlediska hodnocení závažnosti jednání se soud ztotožňuje se závěry správních orgánů. Žalobce hodnocení závažnosti nezpochybnil žádnými konkrétními námitkami, soud proto odkazuje zejména na rozhodnutí ministerstva, kde jsou povaha jednání a způsob spáchání podrobně popsány a vyhodnoceny. Zájem na ochraně života a zdraví jsou jedněmi z nejdůležitějších hodnot chráněných trestným právem, úmyslný útok na tyto hodnoty (nadto se zjištěným motivem) je proto třeba hodnotit přísně. O společenské škodlivosti ostatně svědčí i délka uloženého trestu – nepodmíněné odsouzení v délce 7 let.
32. Je pravdou, že žalobce byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn. S touto skutečností je pak spojena jedna z jeho klíčových námitek, že ohrožení veřejného pořádku již není aktuální, protože podmíněné propuštění má svědčit o jeho nápravě. S touto úvahou soud nesouhlasí.

33. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Negativní důsledky jeho jednání tak pro něj nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů (viz např. již výše citovaný rozsudek NSS č. j. 2 Azs 147/2016-30, bod 24, srov. také rozsudky NSS ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41, bod 16, nebo ze dne 20. 10. 2020, č. j. 1 Azs 58/2020-42, body 20 a 21). Již žalovaná poukázala také na rozsudek č. j. 10 Azs 312/2016-59, podle kterého nelze přisvědčit argumentu, že v důsledku propuštění z výkonu trestu s nařízeným dohledem probačního úředníka již cizinec nepředstavuje nebezpečí pro společnost. Podle Nejvyššího správního soudu nelze přijmout výklad, že každým propuštěním cizince na svobodu (po vykonání částečného či celého trestu odnětí svobody) by automaticky pominulo nebezpečí narušení veřejného pořádku. Také v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31 (bod 24), Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že od propuštění stěžovatele neuplynula dostatečně dlouhá doba, aby mohla být vyloučena aplikace § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Je tedy zřejmé, že podmíněné propuštění z výkonu trestu nelze automaticky ztotožnit s pominutím podmínky aktuálnosti hrozby narušení veřejného pořádku.
34. Dobré chování žalobce ve výkonu trestu, které vedlo k jeho podmíněnému propuštění, není bez dalšího způsobilé jeho protiprávní jednání vyvážit či vyloučit hrozbu protiprávního jednání v budoucnu. V nyní posuzované věci je třeba zohlednit kombinaci dvou skutečností.
35. Zaprvé, žalobci byla při podmíněném propuštění z výkonu trestu stanovena zkušební doba 7 let. Podle § 89 odst. 1 trestního zákoníku soud stanoví při podmíněném propuštění u odsouzených za zločin zkušební dobu na jeden rok až sedm let. Je tedy zřejmé, že žalobci byla stanovena nejdelší možná zkušební doba, což svědčí o míře rizika, které žalobce po propuštění po určitou dobu představuje. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49 (bod 18), podle kterého délka zkušební doby podmíněného propuštění má určitou vypovídací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby s určitými osobnostními charakteristikami a může být nahlížena jako „rizikové“ období, během nějž je potřeba hrozbou návratu do výkonu trestu zvýšit motivaci podmíněně propuštěného vyhnout se konfliktu se zákonem a vést řádný život. Byť nelze zjednodušeně říci, že překážka pro povolení k pobytu trvá přesně po zkušební dobu podmíněného propuštění, určitou indicii, již nelze přehlížet, tato okolnost podle Nejvyššího správního soudu představuje.
36. Zadruhé, žalobce byl z výkonu trestu propuštěn dne 22. 11. 2016, ministerstvo rozhodlo ve věci dne 28. 11. 2017 a žalovaná dne 26. 4. 2018. V době vydání napadeného rozhodnutí uplynulo od propuštění žalobce z výkonu trestu přibližně 1,5 roku, což činí pouze necelou čtvrtinu zkušební doby. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 6/2019-42 (bod 34), v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že i přes řádné vedení života po dobu řízení o zrušení trvalého pobytu nebylo možné v kontextu dané věci (stěžovatel se dopustil čtyřikrát trestného činu porušování práv k ochranné známce) považovat stěžovatele v době rozhodování o odnětí jeho pobytového oprávnění za osobu, od níž opětovné závažné porušení veřejného pořádku nehrozí. Nacházel se totiž teprve v první třetině tříleté zkušební doby podmíněného propuštění z výkonu trestu.
37. Za těchto okolností soud souhlasí se správními orgány, že ze skutečnosti podmíněného propuštění a vedení řádného života po dobu 1,5 roku (tj. do doby vydání napadeného rozhodnutí) nebylo zatím možné s ohledem na závažnost jednání usuzovat na to, že

aktuálnost nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku ke dni vydání napadeného rozhodnutí pominula. Soud hodnotí pozitivně, že se žalobce snaží po propuštění z výkonu trestu začlenit zpět do společnosti, udržuje rodinné kontakty a přispívá do určité míry k výchově a výživě svého syna. Jak však bylo výše vysvětleno, v době vydání napadeného rozhodnutí neuplynula dostatečně dlouhá doba na to, aby bylo možné uzavřít, že žalobce již nepředstavuje hrozbu závažného narušení veřejného pořádku. Z téhož důvodu nelze dovodit odpadnutí aktuálnosti této hrozby ze skutečnosti, že k trestné činnosti došlo již v roce 2012.

38. Soud proto uzavřel, že správní orgány nepochybily, pokud shledaly, že žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I když po propuštění z výkonu trestu žalobce žádný další protiprávní čin nespáchal a podílil se do určité míry na péči o svého nezletilého syna, není při zohlednění všeho, co v řízení vyšlo najevo, prozatím možné uzavřít, že stěžovatel nebezpečí pro zájmy této společnosti (v míře stanovené zákonem) nepředstavuje. V této souvislosti soud připomíná, že přezkoumává napadené rozhodnutí z hlediska skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s., viz též např. č. j. 2 Azs 156/2018-49, bod 32). Vedení řádného života po vydání napadeného rozhodnutí soud v tomto řízení zohlednit nemůže. Tím není vyloučeno, že by tak správní orgány či soud nemohly učinit v rámci případného dalšího řízení, pokud by jej žalobce inicioval (viz dále bod 60). Ačkoli tedy není vyloučeno, aby se v budoucnu ukázalo, že trestná činnost tvoří spolu s pobytem ve vězení uzavřenou kapitolu v žalobcově životě, v době, kdy bylo rozhodováno o zrušení povolení k trvalému pobytu, ještě nebylo možné na žalobce v kontextu všech zjištěných okolností pohlížet jako na osobu, od níž závažné porušení veřejného pořádku nehrozí.
39. Druhý okruh námitek žalobce se týká posouzení přiměřenosti dopadů zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku zrušení pobytového oprávnění cizince, je třeba na základě konkrétních skutkových okolností vážit protichůdné zájmy cizince na jedné straně a státu na straně druhé.
40. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017 (viz přechodné ustanovení čl. II bod 1 zákona č. 222/2017 Sb.) správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona *„zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště“*. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgán není povinen výslovně vyjmenovat a hodnotit všechna zde uvedená kritéria, ale pouze ta, jež jsou pro posuzovanou věc relevantní (viz např. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, nebo ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020-35, bod 17).
41. Při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí vyšel soud také z judikatury Nejvyššího správního soudu a judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), podle které je při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život nutné hodnotit okolnosti konkrétní posuzované věci a za pomoci principu proporcionality vyvažovat zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé, zejm. zájem na ochraně před trestnou činností či ochraně veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž

není absolutní (viz např. rozsudky ESLP ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, či ze dne 3. 10. 2014 *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10, a rozsudky NSS ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 Azs 240/2019-26, nebo ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).

42. Nicméně je třeba vzít v úvahu, že judikatura Nejvyššího správního soudu k otázce zohledňování či posuzování přiměřenosti (dopadu) rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu v souvislosti se soukromým a rodinným životem cizince je přibližně stejně pestrá, jako je paleta všelikých variací, jejichž prvky představují jak jednotlivé důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, tak individuální okolnosti konkrétních posuzovaných věcí (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33, bod 32). Je proto třeba vždy zohlednit celkový kontext věci a relevantní skutkové okolnosti.
43. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se protichůdnými zájmy žalobce a státu zabývaly v rozsahu odpovídajícím okolnostem posuzované věci. Hodnotily jak povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, tak žalobcovu rodinnou situaci. Polemika žalobce se správními orgány se tak týká spíše váhy, kterou jednotlivým kritériím přisoudily, než nedostatečnosti posouzení či absence zohlednění určitého kritéria.
44. V rámci okruhu námitek týkajících se přiměřenosti žalobce správním orgánům mimo jiné vytýká, že neprovedly jeho výslech, a tím měly porušit zásadu materiální pravdy. Této námitce soud nepřisvědčil.
45. Žalobce citoval na podporu své námitky rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 6/2016-81. Judikaturou jiných krajských soudů však není zdejší soud vázán. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom směřuje opačným směrem – provedení výslechu účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí považuje za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků. Je pravidlem, že správní orgány v podobných případech často vycházejí jen ze skutečností zřejmých z obsahu úředních evidencí a z toho, co ohledně svých soukromých poměrů písemně sdělí sám dotčený cizinec, přičemž takový postup byl judikaturou správních soudů aprobován jako v zásadě dostatečný (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34, který zrušil jiný rozsudek Krajského soudu v Plzni právě z důvodu, že požadavek krajského soudu na provedení výslechu žalobce či svědeckých výpovědí členů jeho rodiny neměl oporu v zákoně a nebyl nezbytný ke zjištění skutkového stavu, neboť rodinné vazby nebyly zpochybněny; viz také rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, ze dne 27. 2. 2020, č. j. 1 Azs 450/2019-31, bod 17, nebo výše citované rozsudky č. j. 2 Azs 147/2016-30, bod 18, a č. j. 7 Azs 49/2020-35, bod 17).
46. K funkci výslechu účastníka řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil také např. v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, kde uvedl: „*Výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení.*“ (shodně též rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, bod 33). Obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 Azs 135/2019-43 (bod 21), Nejvyšší správní soud uvedl, že důkaz výslechem účastníků je důkazem pouze podpůrné povahy, jehož provedení je namísto především tam, kde dokazovanou skutečnost

nelze prokázat jinak. Je proto na účastníku řízení, aby tvrdil, jaké konkrétní skutečnosti mají být jeho výsledkem prokázány a proč je nelze prokázat jinými důkazními prostředky.

47. V nyní projednávané věci se žalobce v rámci správního řízení k věci písemně vyjádřil, doložil i písemná vyjádření otce a bývalé družky. Správní orgány tato vyjádření neignorovaly, rodinné vazby žalobce vzaly v potaz a nezpochybnilly tvrzení žalobce o intenzitě vazeb. To, jak byl posouzen zásah do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na tyto vazby, pak již představuje samo jádro zkoumání přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu.
48. V této souvislosti soud připomíná, že rozhodující pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu není sama existence zásahu do soukromého a rodinného života cizince, ale míra a intenzita takového zásahu, respektive to, zda lze tento zásah hodnotit jako přiměřený v souvislosti se samotným narušením veřejného pořádku (konkrétní trestnou činností žalobce, za níž byl pravomocně odsouzen) a jeho charakterem.
49. Ministerstvo při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí vzalo v úvahu, že žalobci byl udělen trvalý pobyt v roce 2005, je svobodný, s bývalou družkou má syna narozeného v roce 2011, syn i bývalá družka jsou ukrajinské státní příslušnosti a žalobce s nimi nežije ve společné domácnosti. Dále konstatovalo, že na území ČR pobývají na základě trvalého pobytu žalobcova matka a sestra (státní příslušnice Ruska) a žije zde žalobcův adoptivní otec (občan ČR). Jak již soud zmínil, ministerstvo ani žalovaná nezpochybnilly skutečnou existenci rodinných vazeb žalobce k jeho nezletilému synovi ani dalším rodinným příslušníkům. Žalobcovy rodinné vazby ministerstvo označilo za silné, ale dospělo k závěru, že ani tato okolnost nepřevážila nad závažností protiprávního jednání žalobce. Ministerstvo v této souvislosti zdůraznilo, že v případě trestného činu loupeže se jednalo zejména o útok proti životu a zdraví jiné osoby provedený brutálním způsobem s dlouhodobými následky pro poškozenou. V této souvislosti vyslovovalo pochybnost o výchovném vlivu na syna a zdůraznilo, že více než polovinu dosavadního synova života žalobce strávil ve výkonu trestu nebo vazbě. Poukázalo také na to, že zrušení trvalého pobytu žalobci nezakazuje kontakt se synem ani dalšími osobami, k nimž má vazby, a nebrání mu ani splácet dluhy. Dodalo, že žalobce je v produktivním věku, má znalost jazyka země původu a jeho způsob obživy (podle tvrzení žalobce je řidičem kamionové dopravy) lze vykonávat i mimo ČR. Závěrem ministerstvo zdůraznilo, že žalobce spáchal trestnou činnost úmyslně, a tedy si měl být vědom, že tím může ohrozit nejen svůj pobytový status, ale i rodinné vztahy. Žalovaná se s hodnocením ministerstva ztotožnila.
50. Z popsání odůvodnění je zřejmé, že správní orgány zohlednily délku pobytu na území ČR, věk žalobce a jeho možnost získání obživy mimo ČR, možnost zpětného začlenění do společnosti v zemi původu a zejména pak rodinné vazby, včetně vazby k nezletilému synovi. Na druhou miskou vah pak postavily zejména protiprávní jednání žalobce, z něhož dovodily přetrvávající hrozbu závažného narušení veřejného pořádku s ohledem na relativně krátkou dobu od propuštění z výkonu trestu a stanovenou zkušební dobu v délce 7 let. Soud neshledal, že by se správní orgány při poměrování těchto protichůdných zájmů dopustily nezákonnosti.
51. Žalobce se dopustil úmyslného trestného činu loupeže, který je z hlediska trestního práva klasifikován jako zvláště závažný zločin (§ 173 trestního zákoníku ve spojení s § 14 odst. 3 téhož zákona). Již obecnou a typovou společenskou škodlivost tohoto trestného činu je

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného uvedeným ustanovením. Kromě zájmu na ochraně majetku je tímto trestným činem porušen také jeden ze základních a nejdůležitějších zájmů společnosti – zájem na ochraně života a zdraví lidí (součástí skutkové podstaty je užití násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí vůči jiné osobě). Nadto je třeba uvést, že žalobce tímto činem způsobil škodu přesahující 2,5 mil. Kč a jeho úloha v rámci spolupachatelství byla výrazně vyšší než u druhého pachatele. Závažnost činu pak zejména vyplývá z osobního jednání žalobce, který surovým způsobem zaútočil na jinou osobu a způsobil jí těžké ublížení na zdraví. Kromě tohoto trestného činu se pak později dopustil též nedovoleného přechovávání drogy (k popisu skutků, jichž se žalobce dopustil, viz výše bod 3).

52. Žalobcovo jednání podle soudu jednoznačně dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi citelnému zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Okolnosti svědčící ve prospěch žalobce nepřevážily nad zájmem státu na odnětí povolení k trvalému pobytu z důvodu závažnosti jeho protiprávního jednání.
53. K otázce zohlednění nejlepšího zájmu dítěte soud odkazuje zejména na rozsudek ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27 (body 33 a 39), ve kterém Nejvyšší správní soud zdůraznil, že relevantní judikatura (a to ani rozsudky NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 343/2019-37) nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážet jiný konkurující zájem. Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že nedávná judikatura Ústavního soudu zavedla jistou kategorizaci různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). A to od řízení, v nichž se přímo rozhoduje o úpravě práv a povinností dítěte právě jakožto dítěte (řízení o péči o dítě a styku s ním), přes řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, aniž by se dotýkala statusu dítěte (řízení o soukromoprávních závazcích), po řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad. V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy. V nyní posuzované věci, je případný dopad na nezletilé dítě pouze zprostředkovaný a spadá do posledně zmíněné kategorie řízení, v níž je zájem dítěte pouze jedním z mnoha kritérií.
54. Toto kritérium ministerstvo zvážilo, ale dospělo k závěru, že k porušení Úmluvy o právech dítěte nedojde, neboť tato úmluva předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít, a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné kontakty. Podle soudu je zrušení povolení k trvalému pobytu a nemožnost každodenního či pravidelného osobního styku a péče o syna na území ČR přiměřeným důsledkem posouzení jednání samotného žalobce a nezbytnosti prosadit převažující veřejný zájem. Žalobce v řízení netvrdil žádná specifika rodinného života a „běžných“ zájmů dětí být osobně vychovávány oběma rodiči, která by případně bylo třeba brát v úvahu a která by mohla převážet zájem státu na tom, aby stěžovatel nepobýval na jeho území (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 260/2020-27, bod 39, nebo rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Azs 205/2020-48, bod 18).
55. Dále je třeba podotknout, že zrušením povolení k trvalému pobytu nebyla žalobci odeprána rodičovská práva k jeho synovi. Jak již uvedlo ministerstvo, s možností pobytu dítěte a rodiče ve dvou odlišných státech v obecné rovině počítá i Úmluva o právech dítěte, jejíž čl. 10 odst. 2 v této souvislosti požaduje pouze umožnění pravidelného osobního

kontaktu. Právní řád poskytuje určité možnosti (např. v podobě krátkodobých víz), aby mohl žalobce syna navštěvovat, a není proto nutné, aby syn stěžovatele musel Českou republiku opouštět, měl-li by se setkat se svým otcem. Vzdálenost obou zemí není přitom taková, že by setkávání, byť v prodloužených intervalech, znemožňovala nebo činila neúměrně obtížným (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 2 Azs 156/2018-49, bod 31, nebo rozsudky NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 116/2020-29, bod 32, a ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42). V této souvislosti soud připomíná, že v době rozhodování žalované žalobce nesdílel se synem společnou domácnost. Krom toho, v době vydání napadeného rozhodnutí bylo synovi žalobce sedm let, přičemž více než polovinu synova života strávil žalobce ve výkonu trestu či vazbě.

56. Také ve vztahu k matce, sestře a adoptivnímu otci žalobce nezmínil žádné specifické okolnosti, které by bylo třeba zvlášť zohlednit. Jedná se o dospělé osoby a žalobce netvrdil, že by mezi ním a těmito rodinnými příslušníky existovala závislost na péči nebo výživě.
57. Soud nijak nezpochybňuje, že zrušení trvalého pobytu bude znamenat citelný zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. V této souvislosti je ale třeba také zohlednit, že žalobcův syn, matka a sestra jsou státními příslušníky jiného státu. Článek 8 Úmluvy přitom neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94, rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, bod 21, ze dne 14. 4. 2020, č. j. 3 Azs 33/2020-40, bod 25, nebo výše citované rozsudky NSS č. j. 2 Azs 65/2017-31, bod 27, a č. j. 2 Azs 147/2016-30, bod 20). Podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Ze správního spisu plyne (a žalobce netvrdil opak), že jediným rodinným příslušníkem žalobce, který je občanem ČR, je jeho adoptivní otec. S ohledem na věk žalobce a absenci specifických okolností (např. výše zmíněné závislosti na péči) však ani z tohoto důvodu nelze dospět k odlišnému závěru.
58. V této souvislosti soud připomíná ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která zdůrazňuje, že si žalobce „před pácháním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě stěžovatelova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Stěžovatel si v této situaci musel být vědom, že je povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně.“ (výše citovaný rozsudek č. j. 6 Azs 161/2020-45, bod 51, obdobně také rozsudky NSS ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32, bod 13, ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59, bod 17, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32, bod 27, a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, bod 28, ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, nebo výše citované rozsudky č. j. 3 Azs 205/2020-48, bod 21, a č. j. 6 Azs 32/2020-26, bod 22).

59. Zároveň je třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Odebrání nejvyššího pobytového oprávnění na území ČR, které cizince v řadě ohledů zrovnoprávňuje s občanem ČR, nemá za přímý důsledek nemožnost dalšího pobytu v ČR a vystavení nepřekonatelné bariéry mezi stěžovatele a jeho rodinné příslušníky (viz např. výše citované rozsudky č. j. 3 Azs 205/2020-48, bod 20, a č. j. 3 Azs 94/2018-32, bod 27, nebo rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018-32, bod 19). V obdobných případech Nejvyšší správní soud dodává, že v případě potřeby je na účastníku řízení, resp. jeho rodinných příslušnících, aby zvolili vhodný způsob vzájemného kontaktu a rodinného soužití, který bude možný navzdory zrušení jeho trvalého pobytu jako nejvyššího stupně pobytového oprávnění. Nejvyšší správní soud zároveň v těchto případech zdůrazňuje, že do obtížné životní situace se účastník řízení dostal vlastní závažnou trestnou činností (viz výše citované rozsudky č. j. 1 Azs 485/2020-32, bod 15, a č. j. 2 Azs 65/2017-31, bod 29).
60. Jak již soud zmínil v souvislosti s možností styku žalobce s jeho synem, existuje např. možnost návštěv i ostatních členů rodiny prostřednictvím krátkodobých víz. Případně se žalobce může pokusit získat jiný (nižší) pobytový titul. Jakkoli nelze předjímat, zda a jaké pobytové oprávnění může být pro žalobce s ohledem na trestní odsouzení dosažitelné, lze v obecné rovině odkázat na skutečnost, že závažnost protiprávního jednání časem slábne a snižuje se i aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek. Jakkoliv v době rozhodování žalované byla společenská škodlivost i aktuálnost hrozby závažného narušení veřejného pořádku natolik vysoká, že byly splněny podmínky pro odnětí trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, není vyloučeno, že v budoucnu budou takové okolnosti zeslabeny natolik, že nebudou překážkou pro udělení jiného (nižšího) pobytového oprávnění, a naopak převáží zájem na respektování žalobcova rodinného života. Případně budoucí rozhodnutí o žádosti o pobytové oprávnění by podléhalo soudnímu přezkumu, v němž by tato okolnost hrála roli.
61. S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že správní orgány porovnaly zájem žalobce na dalším pobytu na území ČR s opačným zájmem státu na ochraně veřejného pořádku dostatečně a v souladu se zákonem. Jakkoliv tedy zrušením trvalého pobytu dojde k určitému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, nejedná se s ohledem na okolnosti posuzované věci a zejména vzhledem k charakteru a závažnosti jeho protiprávního jednání a přetrvávajícím obavám z možného opakovaného narušení veřejného pořádku v době vydání napadeného rozhodnutí o zásah nepřiměřený.
62. V této souvislosti soud připomíná, že pro přezkum správního rozhodnutí soudem je podle § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodný skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí, to platí i v případě posuzování zásahu rozhodnutí o pobytovém oprávnění do soukromého a rodinného života cizince (viz např. rozsudky NSS ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020-35, bod 19, ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 Azs 135/2019-43, bod 22, nebo ze dne 26. 11. 2020, č. j. 1 Azs 302/2020-45, body 34 a 35). K prolomení zásady uvedené v § 75 odst. 1 s. ř. s. v kontextu možného porušení čl. 8 Úmluvy by mohlo dojít pouze za zcela výjimečných okolností, které však nebyly v posuzované věci dány (srov. rozsudek č. j. 2 Azs 245/2020-41 a judikaturu citovanou v bodu 20). V případech týkajících se zrušení pobytového oprávnění Nejvyšší správní soud prolomení této zásady dosud neshledal a pravidelně argumentuje tím, že pokud je cizinci zrušeno povolení k trvalému pobytu, neznamená to absolutní překážku jeho pobytu v ČR. Možnost vstupu do ČR mu

zůstane zachována, může tedy udržovat kontakt se členy své rodiny a při splnění zákonných podmínek usilovat i o zisk pobytového oprávnění.

63. Soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, ke které mělo dojít v důsledku nevypořádání námitek rozporu s Úmluvou a Úmluvou o právech dítěte. Žalobce tyto odvolací námitky učinil součástí argumentace týkající se přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. S touto otázkou se žalovaná dostatečně vypořádala, byť výslovně neodkázala na Úmluvu či Úmluvu o právech dítěte. Podstatné je, že námitky žalobce dostatečně a přezkoumatelně vypořádala co do obsahu. Soulad se zmíněnými úmluvami pak výslovně hodnotilo ministerstvo, jehož rozhodnutí tvoří s rozhodnutím žalované jeden celek a na něž žalovaná odkázala. Obdobně soud neshledal, že by žalovaná nevypořádala námitku rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, konkrétně § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce tuto námitku uplatnil v odvolání pouze obecně, odkazem na příslušné ustanovení. Také v tomto případě je pak z odůvodnění napadeného rozhodnutí implicitně zřejmé, že žalovaná neshledala porušení zásady, podle které správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Soud neshledal pochybení ani v tom, že se žalovaná výslovně nevyjádřila k odkazu ministerstva na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 462/03. Žalobce v odvolání pouze uvedl, že nerozporuje závěry citovaného rozhodnutí (podle kterého je svrchovaným právem každého státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizinců na jeho území), ale že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2016, č. j. 4 Azs 255/2015-49, mohou cizinci, kteří si vytvořili rodinné vazby odvozovat své právo na pobyt od těchto vazeb. Také tato námitka tedy obsahově souvisela s posouzením přiměřenosti dopadu do rodinného a soukromého života žalobce. Nelze proto než zopakovat, že posouzením přiměřenosti se žalovaná dostatečně zabývala, přičemž výslovné nevyjádření se k žalobcem zmiňovaným rozhodnutím nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
64. Námitku, podle které by v případě nuceného návratu hrozilo žalobci povinné odvedení do armády a případně i následné zapojení do ozbrojeného konfliktu, vznesl žalobce v žalobě pouze obecně, aniž by upřesnil či doložil, že mu takový důsledek v případě návratu hrozí nebo že by byla jeho obava nějak spojena s výhradou svědomí (v odvolání tuto námitku nevznesl vůbec). Krom toho je třeba zdůraznit, že přímým důsledkem rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu není nucený návrat žalobce do země původu. Případná hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy v zemi původu by mohla být zohledněna v rámci jiného řízení podle zákona o pobytu cizinců (např. o správním vyhoštění nebo o povinnosti vycestovat, viz § 179 zákona o pobytu cizinců), případně v řízení o mezinárodní ochraně, pokud by o ni žalobce požádal.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

65. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
66. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. května 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu